

A Negyvenedik Vers Rejtett Története – Huszonkilencedik Szám

Ezékiel, tizedik szám

Jeff Pippenger

2026-08-31

Ezékiel könyvében számos csodálatos és fontos prófétai vonal és igazság található. A templomban lévő prófétákról szóló bibliai szemléltetések közül mindenekfelett Ezékiel az, aki az egymásba illeszkedő kerekeket azonosítja. E kerekek Sister White szerint az emberi tevékenység összetett kölcsönhatását jelképezik, szemléltetve az események sorrendjét a késői eső idején. Ezeket az eseményeket a próféta akkor jeleníti meg, amikor a prófécia részévé válik egy eljátszott példázatban, mint például amikor Ezékiel a negyedik fejezetben, Jeruzsálem ostromának szemléltetésében előbb a bal, majd a jobb oldalára fekszik. Továbbá tizenhárom meghatározott dátum is kirajzolja Ezékiel történetét, s ezáltal megadja a késői eső időszakának tájékozódási pontjait, amikor a száznegyvennégyezer elpecsételtetik. Az igazságok nemcsak dátumok által közvetítetnek, hanem olyan számok által is, mint a tizenhét, tizenkilenc, huszonöt, hetven, negyven, háromszázkilencven és természetesen a harminc. Egy másik szám, amely talán Ezékiel könyvének legfontosabb száma, a százötven. Ám a százötven szám nem található meg Ezékiel könyvében. Mégis, sorról sorra — ott van.

A százötvenes szám prófétailag be van ágyazva az ostrom vonalába, és az ostrom egy önálló prófétai vonal; vagy ha úgy tetszik, az ostrom egy kerék. A történelem prófétai vonala mindig rendelkezik alfával és ómegával, és ennél fogva az alfának és az ómegának a jellegzetességei a vonal kezdetén és végén egyaránt meg kell hogy jelenjenek, különben az nem vonal. Az ostrom alfa-eseménye Ezékiel feleségének halála volt, az ostrom vége pedig Krisztus menyasszonyának halála, amint azt Jeruzsálem pusztulása jelképezi.

És én, János, láttam a szent várost, az új Jeruzsálemet, alászállni Istentől a mennyből, felkészítve, mint férje számára felékesített menyasszonyt. És hallottam nagy szózatot a mennyből, amely ezt mondta: Ímé, az Isten sátora az emberekkel van, és velük lakozik, és azok az ő népei lesznek, és maga az Isten lesz velük, és az ő Istenük lesz. És az Isten eltöröl minden könnyet az ő szemeikről; és a halál nem lesz többé, sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé: mert az első elmúltak. És monda a királyiszékben ülő: Ímé, mindent újjá teszek. És monda nékem: Írd meg: mert e beszédek hívek és igazak. És monda nékem: Meglett. Én vagyok az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég. Én a szomszéd az élet vizének forrásából ingyen adok. Aki győz, örökségül nyer mindent; és annak Istene leszek, és az fiam lesz nékem. A gyáváknak pedig és hitetleneknek, és utálatosoknak, és gyilkosoknak, és paráznáknak, és varázslóknak, és bálványimádóknak, és minden hazugoknak az ő részük a tűzzel és kénkövel égő tóban lesz: ez a második halál. És jöve hozzám egy a hét angyal közül, akiknél vala a hét pohár, telve a hét utolsó csapással, és szóla velem, mondván: Jer, megmutatom néked a menyasszonyt, a Bárány feleségét. Jelenések 21:2–9.

Ezékiel felesége az ostrom kezdetén hal meg, és ott úgy van megjelölve mint Ezékiel „szemeinek kívánsága”; ugyanabban a fejezetben pedig, Jeruzsálem pusztulásának leírásában, Jeruzsálem Izráel „szemeinek kívánságaként” van azonosítva.

És ismét a kilencedik évben, a tizedik hónapban, a hónap tizedik napján lőn, hogy az Úr beszéde hozzám szólt, mondván: ... Azután az Úr beszéde ismét hozzám szólt, mondván: Embernek fia, ímé, én egy csapással elveszem tőled szemed gyönyörűségét; de ne gyászolj és ne sírj, könnyeid se folyjanak. Sóhajts némán, ne tarts halotti gyászt; kösd fejedre ékességedet, sarudat vond lábadra, ne főd be ajkadat, és az emberek kenyerét ne egyed. És szóltam reggel a néphez; estére pedig meghalt a feleségem; és reggel úgy cselekedtem, amint megparancsoltatott nekem. És monda nekem a nép: Nem mondod meg nekünk, mit jelentenek reánk nézve ezek, hogy így cselekszel?

Akkor feleltem nekik: Az Úr beszéde jött hozzám, mondván: Szólj Izráel házának: Így szól az Úr Isten: Ímé, megfertőztetem szenthelyemet, erőtok ékességét, szemeitek kívánságát és lelketek szánalmának tárgyát; és fiaitok meg leányaitok, akiket hátrahagytatok, fegyver által hullanak el. És úgy cselekedtek majd, amint én cselekedtem: bajusztokat nem főditek be, és emberek kenyerét nem eszitek. Süvegeitek fejetecken lesznek, és saruitok lábaitokon; nem gyászoltok és nem sírtok, hanem megrothadtok bűneitekben, és sóhajtoztok egymás felé.

Így lesz Ezékiel számotokra jellé: mindaz szerint, amit ő cselekedett, ti is úgy cselekedtek; és amikor ez bekövetkezik, megtudjátok, hogy én vagyok az Úr Isten. És te, embernek fia, vajon nem azon a napon lesz-e, amikor elveszem tőlük erejüket, dicsőségük örömét, szemük kívánságát és lelkük vágyát, fiaikat és leányaikat, hogy azon a napon a menekült hozzád jön, hogy füleddel halld meg? Azon a napon megnyílik a te szájad a menekülthöz, és szólni fogsz, és nem leszel többé néma; és jellé leszel számukra; és megtudják, hogy én vagyok az Úr. Ezékiel 24:1, 15–27.

Az ostrom alfája Ezékiel kívánságának halála, és az ómegája Izráel kívánságának halála.

Hallanak, de mégsem hallanak

Öt ízben jelennek meg úgy a vének vagy a nép, mint akik valamiképpen Ezékielre hallgatnak. Ezékiel 8:1-ben Júda vénei ott ülnek előtte. Ezékiel 14:1-ben a vének eljönnek, és leülnek eléje. Ezékiel 20:1-ben Izráel vénei azért jönnek, hogy megkérdezzék az Urat. Ezékiel 37:18-ban Isten ezt mondja Ezékielnek: „És ha néped fiai szólnak neked, mondván: Avagy nem mondod-e meg nekünk, mit jelentenek ezek neked?” A huszonnegyedik fejezetben a nép közvetlenül kérdezi: „Avagy nem mondod-e meg nekünk, mik ezek a dolgok nekünk, hogy te így cselekszel?” Mind az öt esetben a vének vagy a nép laodiceai állapotban vannak.

És ő mondta: Menj, és mondd e népnek: Hallván halljatok, de ne értsetek; látván lássatok, de ne ismerjeteK. Kövéritsd meg e nép szívét, tedd füleiket nehezzé, és hunyd be szemeiket; hogy szemükkel ne lássanak, fülükkel ne halljanak, szívükkel ne értsenek, és meg ne térjenek, és meg ne gyógyuljanak. Ésaiás 6:9, 10.

Az embereknek azt az öt ábrázolását, akik hallanak, de nem hallanak, valamint azt az öt ábrázolását, akik látnak, de nem látnak, egybeesik Ésaiás bizonyágtételében azoknak az öt lépésével, akik nem hajlandók látni és hallani.

De az Úr szava ilyen volt számukra: parancsra parancs, parancsra parancs; szabályra szabály, szabályra szabály; itt egy kevés, ott egy kevés; hogy menjenek, és hátraessenek, és összetöressenek, és törbe essenek, és foglyul vétessenek. Ésaiás 28:13.

És sokan közülük megbotlanak, és elesnek, és összetöretnek, és törbe esnek, és foglyul ejtetnek. Ésaiás 8:15.

Jelek

Ezékiel huszonnegyedik fejezetében az ostrom kezdetével és Ezékiel feleségének halálával kezdődő időszak — szemei gyönyörűsége — Jeruzsálemnek, Izráel szemei gyönyörűségének halálával ér véget. A másfél éves ostrom magában hordozza az Alfa és az Ómega kézjegyét, és az időszak jellel kezdődik és jellel végződik. Miként Ezékiel huszonnegyedik fejezetében, Jézus a Máté huszonnegyedik fejezetében azonosítja az ostrom jelét.

Krisztus szavai nagyszámú ember hallatára hangzottak el; ám amikor egyedül volt, Péter, János, Jakab és András odamentek hozzá, miközben az Olajfák hegyén ült. „Mondd meg nekünk” – szóltak –, „mikor lesznek meg ezek? és mi lesz a jele a te eljövetelednek és a világ végének?” Jézus nem úgy válaszolt tanítványainak, hogy Jeruzsálem pusztulását és eljövételének nagy napját külön-külön tárgyalta volna. E két esemény leírását egybeszötte. Ha úgy tárta volna fel tanítványai előtt a jövőendő eseményeket, amint ő látta azokat, nem tudták volna elviselni a látványt. Irgalomból e két nagy válság leírását összekapcsolta, és a tanítványokra hagyta, hogy maguk kutassák ki annak értelmét. Amikor Jeruzsálem pusztulására utalt, prófétai szavai túlterjedtek azon az eseményen egészen ama nap végső tűzvészéig, amikor az Úr felkel helyéről, hogy megbüntesse a föld lakóit bűneikért, amikor a föld feltárja vérét, és többé el nem fedi megöltjeit. Ez az egész beszéd nemcsak a tanítványoknak adatott, hanem azoknak is, akik e föld történelmének utolsó jeleneteiben fognak élni.

A tanítványokhoz fordulva Krisztus így szólt: „Vigyázzatok, hogy senki meg ne tévesszen titeket. Mert sokan jönnek majd az én nevemben, és ezt mondják: Én vagyok a Krisztus; és sokakat megtévesztenek.” Sok hamis messiás fog megjelenni, akik azt állítják majd, hogy csodákat tesznek, és kijelentik, hogy elérkezett a zsidó nemzet szabadulásának ideje. Ezek sokakat félrevezetnek. Krisztus szavai beteljesedtek. Halála és Jeruzsálem ostroma között sok hamis messiás jelent meg. Ám ez a figyelmeztetés azoknak is szólt, akik a világ e korszakában élnek. Ugyanazokat a megtévesztéseket, amelyeket Jeruzsálem pusztulása előtt alkalmaztak, alkalmazták az évszázadok során is, és ismét alkalmazni fogják.

„Hallani fogtok háborúkról és háborúk híreiről: vigyázzatok, meg ne rémüljete; mert mindezeknek meg kell lenniük, de még ez nem itt a vég.” Jeruzsálem pusztulását megelőzően az emberek a többségért küzdöttek. Császárokat gyilkoltak meg. Azokat, akikről azt tartották, hogy közvetlenül a trón mellett állnak, megölték. Voltak háborúk és háborúk hírei.

„Mindezeknek meg kell lenniük” — mondta Krisztus —, „de még ez nem a vég [a zsidó nemzet mint nemzet vége]. Mert nemzet támad nemzet ellen, és ország ország ellen; és lesznek éhínségek, döghalálok és földrengések különböző helyeken. Mindez pedig a nyomorúságok kezdete.” Krisztus így szólt: Amint a rabbik látják e jeleket, úgy fogják azokat Isten ítéleteinek nyilvánítani a nemzetek fölött azért, mert szolgaságban tartják az Ő választott népét. Azt fogják hirdetni, hogy e jelek a Messiás eljövetelének bizonyosságai. Ne tévelyegjete; ezek az Ő ítéleteinek kezdete. A nép önmagára tekintett. Nem tértek meg, és nem fordultak meg, hogy meggyógyíthassam őket. Azok a jelek, amelyeket ők a szolgaságból való szabadulásuk jelképeiként állítanak be, az ő pusztulásuk jelei.” Jézus élete, 628.

Jeruzsálem Kr. u. 66. évi ostroma magában foglalta annak jelét, hogy Róma felállította hadijelvényeit a szentély körzetében. Jézusnak a Kr. u. 66-tól 70-ig terjedő időszak eseményeire vonatkozó magyarázata a Kr. u. 70. évi pusztulást az Ő második eljövetelével kapcsolta össze; és az Ő második eljöveteléhez is tartozik egy jel.

„Hamarosan tekintetünk a kelet felé irányult, mert egy kis fekete felhő jelent meg, körülbelül fele akkora, mint egy ember keze, amelyről mindannyian tudtuk, hogy az Emberfiának Jele.”
The Day Star, 1846.

A Kr. u. 66-tól 70-ig terjedő történelem kezdetén és végén olyan jel található, amely az ostrom kezdetével és a város pusztulásával kapcsolatos, s amely összhangban áll a szemek gyönyörűségének halálára vonatkozó alfa és ómega jellel Kr. e. 587-ben és Kr. e. 586-ban.

A másfél éves ostrom története „jel” az utolsó napok számára. Az Ezékiel történetében ábrázolt balga szüzek párja a bölcs szüzek történetében található meg, akik a 66. esztendőben felismerték az ostrom jelét, és biztonságba menekültek. A másfél éves ostrom az a jel, amely az imádók két osztályát nyilvánítja ki. Az egyik osztály meg fogja érteni a jelet, a másik osztály pedig — akiket Ézsaiás „sokak”-ként ábrázol — nem fog látni és nem fog hallani.

Sokan és kevesen

Ekkor így szólt a király a szolgáltnak: Kötözzétek meg kezét és lábát, vigyétek el, és vessétek ki a külső sötétségre; ott lesz sírás és fogcsikorgatás. Mert sokan vannak a hivatalosak, de kevesen a választottak. Máté 22:13, 14.

Így az utolsók első lesznek, és az első utolsók: mert sokan vannak az elhívottak, de kevesen a választottak. Máté 20:16.

Látni és Hallani

Ezékiel könyvében öt eljátszott példázat található, és Ezékiel öt alkalommal szólt a vezetőkhöz és a néphez is. E két tanú azonosítja az öt balga szüzet, akik nem hajlandók „látni”, és nem hajlandók „hallani”. Nem hajlandók meglátni vagy meghallani azt a megnövekedett ismeretet, amely akkor adatik, amikor Jézus, mint Júda törzsének Oroszlánja, feltöri prófétai Igéjének pecsétjét.

A világ látni és hallani fog

Ti, világ minden lakói és a földnek lakosai, meglássátok, mikor zászlót emel a hegyeken; és mikor trombitát fú, halljátok meg. Ézsaiás 18:3.

És azon a napon a süketek hallani fogják a könyv beszédeit, és a vakok szemei látni fognak a homályból és a sötétségből. Ézsaiás 29:18.

Az én balgatag és esztelen népemnek nincs ismerete

Meddig kell még látnom a zászlót, és hallanom a kürt szavát? Mert bolond az én népem, nem ismernek engem; esztelen fiak ők, és nincs értelmük: bölcsek a gonosz cselekvésére, de a jó cselekvéséhez nincs tudományuk. Jeremiás 4:21, 22.

Hirdessétek ezt Jákob házában, és tegyétek közzé Júdában, mondván: Halljátok meg most ezt, ó balga és értelem nélküli nép, amelynek szeme van, de nem lát, és füle van, de nem hall. Jeremiás 5:20, 21.

Egy lázadó ház

És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: Embernek fia, te engedetlen ház közepette lakozol, amelynek vannak szemei a látásra, és nem lát; vannak fülei a hallásra, és nem hall; mert engedetlen ház ez. Ezékiel 12:1–2.

Ezért példázatokban szólok hozzájuk: mert látván nem látnak, és hallván nem hallanak, sem nem értenek. És beteljesedik rajtuk Ézsaiás próféciája, amely így szól: Hallván hallotok, és nem értetek; és látván láttok, és nem veszitek észre. Mert megkövéredett e nép szíve, és füleikkel nehezen hallanak, és szemeiket behunyták; hogy valamikor ne lássanak szemeikkel, és ne halljanak füleikkel, és ne értsenek szívükkel, és meg ne térjenek, és meg ne gyógyítsam őket.

De boldogok a ti szemeitek, mert látnak; és a ti füleitek, mert hallanak. Mert bizony mondom néktek, hogy sok próféta és igaz ember kívánta látni azokat, amelyeket ti láttok, és nem látta meg; és hallani azokat, amelyeket ti hallotok, és nem hallotta meg. Máté 13:13–17.

A régi ösvények

Így szól az Úr: Álljatok meg az utakon, és nézzetek szét, és kérdezősködjete a régi ösvények felől, melyik a jó út, és azon járjatok, és nyugalmat találtok lelketeknek. De ők ezt mondták: Nem járunk azon. Őrállókat is állítottam fölétek, mondván: Figyeljete a kürt szavára! De ők ezt mondták: Nem figyelünk. Jeremiás 6:16–17.

Az 1840–1844 közötti üzenet

„Az 1840–1844 között adott valamennyi üzenetet most nyomatékosra kell tenni, mert sok ember elvesztette a tájékozódását. Az üzeneteknek el kell jutniuk minden gyülekezethez.”

„Krisztus ezt mondta: »Boldog a ti szemetek, mert lát; és a ti fületek, mert hall. Mert bizony mondom néktek, hogy sok próféta és igaz ember kívánta látni azokat, amiket ti láttok, és nem látta; és hallani azokat, amiket ti hallotok, és nem hallotta« [Máté 13:16, 17]. Áldottak a szemek, amelyek látták azokat a dolgokat, amelyeket 1843-ban és 1844-ben láttak.”

„Az üzenet adatott. És nem szabad késedelemnek lennie az üzenet megismétlésében, mert az idők jelei teljeseznek; a befejező munkát el kell végezni. Rövid idő alatt nagy munka fog végbemenni. Hamarosan Isten rendelésére olyan üzenet adatik, amely hangos kiáltássá duzzad. Akkor Dániel megáll a maga sorsában, hogy bizonytságot tegyen.” Manuscript Releases, 21. kötet, 437.

Az ostrom jele

Ezékiel könyvében öt alkalommal van olyan rész, amikor egy példázatot „eljátszott”, amelyet a nép nem volt hajlandó meglátni, és ugyanígy öt alkalommal „szólt” ehhez a néphez, amely nem volt hajlandó meghallani. Az eljárás két tanúja az öt balga szűz elé lett állítva. Az egyik eljárás példázat, a negyedik fejezetben, az ostrom „jelét” ábrázolja, amely a közelgő pusztulásra figyelmeztet. Ezékiel üzenete a Laodiceához szóló üzenet.

A Laodiceának adott „jel” az „ostrom jele”, és az utolsó napok ostromát több tanú ábrázolja. A Krisztus korabeli zsidóknak adott egyetlen jel Jónás jele volt, aki három, a cethal gyomrában töltött nap meglevenített példázatát jeleníti meg.

Ekkor némely írástudók és farizeusok megszólaltak, mondván: Mester, jelt kívánunk látni tőled. Ő pedig felelvén, ezt mondta nekik: A gonosz és parázna nemzedék jelt kíván; és nem adatik neki más jel, csak Jónás próféta jele. Mert amiképpen Jónás három nap és három éjjel volt a cet gyomrában, azonképpen az Emberfia is három nap és három éjjel lesz a föld szívében. Máté 12:38–40.

Jónás jele

Jónás jele a halálból való feltámadás megjelenített példázata volt. János ugyanezt az igazságot jelképezi, mert egy forrásban levő olajjal teli üstbe vetették, és élve jött ki onnan. Dániel az oroszlánok vermében és a három ifjú Nebukadneccar tüzes kemencéjében a halálból való feltámadást ábrázolják. Mindezek a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetében feltámasztott százhuszonnégy ezret jelképezik.

„A Megváltó gondolatai most visszatértek a múlt és a jövő szemléléséből. Mialatt a nép igyekezett elmagyarázni azt, amit látott és hallott, aszerint a benyomás szerint, amely elméjükre hatott, és aszerint a világosság szerint, amellyel rendelkeztek, „Jézus felelvén monda: Nem énérettem lett e szó, hanem tiérettetek.” Ez volt messiási voltának megkoronázó bizonyítéka, az Atya jele arra, hogy Jézus az igazságot mondta, és Isten Fia volt. Vajon a zsidók elfordulnak-e e magasságos menny tanúságtételétől? Egyszer már megkérdezték a Megváltótól: Micsoda jelt mutatsz nekünk, hogy lássuk és higgyünk? Krisztus egész szolgálata alatt számtalan jel adatott; ők azonban behunyták szemüket és megkeményítették szívüket, hogy meg ne győzessenek. Lázár feltámasztásának megkoronázó csodája sem távolította el hitetlenségüket, hanem fokozott rosszindulattal töltötte el őket; és most, hogy az Atya szólt, és semmiféle további jelet nem kérhettek, szívük nem lágylt meg, és továbbra is megtagadták a hitet.” A Prófétaság Lelke, 3. kötet, 79.

Lázár a feltámadás jele volt, amint azt Jónás szemléltette a cethal gyomrában. Az Atya hangja a feltámasztott Lázárral összefüggésben az istenség és az emberség egyesülését képviseli, ami természetesen Krisztus természete, aki magára vette az emberi testet. Az istenségnek az emberséggel való egyesülése a száznegyvennégyezer zászlójele, és Lázár a feltámadás erejének jele, amely véghezviszi a Teremtő és a teremtmény egybekapcsolását.

„Lázár feltámasztása által sokan hitre jutottak Jézusban. Isten terve az volt, hogy Lázár meghaljon, és sírba helyezték, mielőtt a Megváltó megérkezik. Lázár feltámasztása Krisztus legkiemelkedőbb csodája volt, és emiatt sokan dicsőítették Istent.” Manuscript Releases, 21. kötet, 111.

Lázár vezette a diadalmas bevonulást Jeruzsálembe, és ő volt a feltámadás élő „jele”, amelyet Jónás szemléltet.

„Lázár, akinek teste a sírban oszlásnak indult, de aki most a megdicsőült férfikor erejében örvendezett, vezette azt az állatot, amelyen a Megváltó lovagolt.” Jézus élete, 572.

A diadalmas bevonulás megfelel az exeteri tábori összejövetelnek, amely a tíz szűzről szóló példázat alfa-beteljesedése volt, és így Jónás és Lázár „jelét” összhangba hozza az üzenet e kihirdetésének ómega- és tökéletes beteljesedésével: „Ímé, jön a Vőlegény!”

„Gyakran utalnak nekem a tíz szűzről szóló példázatra, akik közül öt bölcs volt, öt pedig balga. Ez a példázat betű szerint beteljesedett és be fog teljesedni, mert különleges alkalmazása van erre az időre, és a harmadik angyal üzenetéhez hasonlóan beteljesedett, és az idők végéig továbbra is jelenvaló igazság marad.” Review and Herald, 1890. augusztus 19.

Jónás, Lázár és Samuel Snow késői megérkezése az exeteri tábori összejövetelre összhangban áll Ezékiel „az ostrom jelével”. Lázár számaron vezette Krisztust Jeruzsálembe.

„Bates az 1844 augusztusában tartott exeteri (New Hampshire) táborgyűlés egyik fontos vezetője volt, amikor először hangzott el az „igazi éjféli kiáltás”. Történetesen Bates volt az a prédikátor, akit a táborban azon a reggelen az istentiszteletre kijelöltek. Hallgatóit hűségre intette, és nyugodtan biztosította őket arról, hogy Isten csupán próbára teszi őket, hogy a késedelem idejében vannak, és ehhez hasonló gondolatokat fejtegetett, amikor Samuel S. Snow lóháton belovagolt a táborba. Snow nővére, John Couchné mellé ülve, megismételte meggyőződését, hogy Krisztus a kijelölt időben fog megjelenni. Mélyen felindulva John Couchné felállt, és e szavakkal döbbsentette meg a hallgatóságot: „Ímé, itt egy ember, aki Istentől kapott üzenetet hoz!”” Leroy Froom, The Prophetic Faith of our Fathers, 4. kötet, 549.

1521 áprilisában Luther Márton lovak vontatta szekéren utazott a wormszi birodalmi gyűlésre, ahol elvetette a pápai hagyományokat és szokásokat, és kijelentette: „Ha csak a Szentírás bizonyágtétele vagy a világos értelem meg nem győz... semmit sem vonhatok vissza, és nem is vonok vissza, mert sem nem biztonságos, sem nem helyes a lelkiismeret ellen cselekedni. Itt állok. Másként nem tehetek. Isten segítsen engem. Ámen.”

Amiként a farizeusok szembeszálltak Krisztus diadalmas bevonulásával, úgy a pápai hatóságok is ellenezték Luther bevonulását. Luther ezután megváltoztatta nevét (ami az elpecsételés jelképe), és

elrejtetett, miközben az Újszövetséget német nyelvre fordította. Megjelenése a wormszi birodalmi gyűlésen az Éjféli Kiáltást jelképezte, amely az akkori egyházi-állami hatóságok részéről halálrendeletre vezetett, s ezáltal a vasárnaptörvényt előképezte. Tíz hónapnyi rejtőzködés után, a „Junker Jörg” név alatt, a hatóságok felől jövő fenyegetés megváltozott, nagyrészt a romlott V. Károly előtt álló két katonai problémára. E két katonai fenyegetés Franciaország és az iszlám volt, ugyanazt a szentségtelen szövetséget — a szocializmusét és az iszlámét — jelképezve, amely ma az emberiséggel áll szemben.

„Isten földi munkája korszakról korszakra feltűnő hasonlóságot mutat minden nagy reformációban vagy vallási mozgalomban. Isten emberekkel való bánásmódjának alapelvei mindenkor ugyanazok. A jelen kor jelentős mozgalmainak megvannak a párhuzamai a múltban, és a gyülekezet korábbi korszakainak tapasztalata nagy értékű tanulságokkal szolgál a mi időnk számára.” A nagy küzdelem, 343.

A Lázár által vezetett szamár vitte Krisztust Jeruzsálembe, egy lovak által vontatott kocsi vitte Luthert a wormszi birodalmi gyűlésre, és egy ló vitte Snow-t az exeteri táborgyűlésre, így módon azonosítva a szamarat és a lovat — mindkettő az „Equidae” család „Equus” nemének tagja — mint az Éjféli Kiáltás üzenetének jelét.

Örvendezz nagyon, Sion leánya; ujjongj, Jeruzsálem leánya: íme, jön hozzád a te Királyod: igaz ő, és szabadítást hoz; alázatos, és számaron ül, sőt nőstényszamárnak vemhén. Zakariás 9:9.

Az éjféli kiáltás üzenetének jele a szamár vagy a ló megérkezése, amelyek egyaránt az iszlám jelképei. Az éjféli kiáltás igaz üzenetének kiválasztott hírnöke lovon érkezett, összhangban Krisztusnak a számaron való megérkezésével. Az utolsó napokban a „ostromot” az jelöli meg, hogy beteljesedik Ellen White azon azonosítása, miszerint Nashville városát „tűzgolyók” fogják sújtani.

Miért Nashville tűzgolyóinál kezdődik az ostrom? Vajon azért, mert az iszlámot a szamár és a ló jelképezi Isten prófétai Igéjében?

Szmirna

Nero császár jelöli a smyrnai gyülekezet kezdetét, amikor Kr. u. 64-ben felégett Róma városa. Ez az időpont jelöli a keresztény egyház üldözésének kezdetét, amely kétszázötven éves időszak során ment végbe, és Kr. u. 313-ban a milánói ediktummal zárult le. A fenevad képmásának kialakulása azt az alfa-jelzőpontot jelképezi, amely egy olyan időszakot vezet be, amely egy ómega-jelzőponttal ér véget; ezt a fenevad bélyege képviseli a hamarosan bekövetkező vasárnaptörvénynél. Az időszak kezdete „ediktumokkal” van azonosítva.

„Ha az olvasó meg akarja érteni, milyen eszközök kerülnek majd alkalmazásra a hamarosan bekövetkező küzdelemben, nincs más dolga, mint nyomon követni annak feljegyzését, hogy Róma milyen eszközöket alkalmazott ugyanezen cél érdekében a múlt századaiban. Ha meg akarja tudni, miként bánnak majd a pápisták és a protestánsok egyesülten azokkal, akik elutasítják dogmaikat, tekintse meg azt a lelkületet, amelyet Róma a szombat és annak

védelmeszövegei iránt tanúsított.”

„Királyi rendeletek, általános zsinatok és világi hatalommal fenntartott egyházi rendelkezések voltak azok a lépések, amelyek által a pogány ünnep elnyerte megbecsült helyzetét a keresztény világban. A vasárnap megtartását kikényszerítő első nyilvános intézkedés a Konstantin által kibocsátott törvény volt. (Kr. u. 321; lásd a függelék 53. oldalához tartozó jegyzetét.) Ez a rendelet megkövetelte, hogy a városlakók pihenjenek „a nap tiszteletreméltó napján”, de megengedte, hogy a vidéken élők tovább folytassák mezőgazdasági munkájukat. Noha lényegét tekintve pogány törvény volt, a császár névleges kereszténnyé válása után mégis érvényt szerzett neki.” A nagy küzdelem, 574.

Az első királyi rendelet, amely a szmirnai gyülekezettől a pergamoni gyülekezet felé való átmenetet jelezte, a milánói ediktum volt Kr. u. 313-ban. Ez jelentette az első lépést, amely elvezetett az első vasárnapi törvényhez 321-ben. Jeruzsálem pusztulása a vasárnapi törvényt jelképezi, és két prófétai tanú azonosít egy ostromot, amely megelőzte a pusztulást. E két ostrom — amelyet Babilon harmadik ostroma Kr. e. 587-ben és Róma második ostroma Kr. u. 70-ben képvisel — azt azonosítja, hogy a vasárnapi törvény útjelzőjét megelőző útjelző prófétai ostrom.

Nabukodonozor ostrom alá vette Jójákimot, majd Jójákimot, végül pedig Cidkijját. Cestius a 66. évben vonta ostrom alá, és beteljesítette azt a jelet, amelyet Jézus adott az egyháznak, miként i. e. 587 harmadik ostroma is magában hordozta Ezékiel felesége halálának jelét. A Jeruzsálem pusztulását megelőző útjelző egy ostrom, és egyben „jel” is. A 321. évi vasárnapi törvényt megelőző útjelző a milánói ediktum volt, ahol végbement az átmenet egy olyan egyházból (Smyrna), amely ellen nincs kárhoztatás, Pergamonba, a megalkuvó egyház jelképébe.

A milánói ediktum tehát egy prófétai ostrom kezdete, és egyben jel is. Ugyancsak azt is jelzi, hogy hol megy át a száznegyvennégyezer laodíceai mozgalma a száznegyvennégyezer filadelfiai mozgalmába.

Filadelfia és Szmirna jelképezi A jelenések könyvének hét gyülekezete közül azt az egyedüli két gyülekezetet, amelyeket semmiféle kárhoztatás nem ér. Ez a tény viszont azt azonosítja, hogy ama átmenet a küzdő egyháztól a diadalmas egyházig vezető átmenet. Ez az átmenet egybeesik a milánói ediktummal, amikor a száznegyvennégyezer utolsó kori mozgalma ama nyolcadik gyülekezetté lesz, amely a hét közül való. Filadelfia és Szmirna egyúttal az egyedüli két gyülekezet is, amely azokkal küzd, akik azt állítják, hogy zsidók, valójában azonban a Sátán zsinagógájából valók.

A 313-as útjelző egyúttal összhangban áll az 1844. augusztus 12-től 17-ig tartó exeteri táborgyűléssel is. Amikor a táborgyűlés véget ért, az üzenet dagályhullámként söpört végig az Egyesült Államok keleti tengerpartvidékén mindaddig, amíg 1844. október 22-én be nem zárult az ajtó.

„Mint egy árhullám, úgy söpört végig a mozgalom az országon. Városról városra, faluról falura, sőt a távoli vidéki helyekre is eljutott, mígnem Isten várakozó népe teljesen felébredt. A rajongás úgy tűnt el e hirdetés elől, miként a korai dér a felkelő nap előtt. A hívők látták, hogy kételyük és tanácstalanságuk megszűnt, és reménység meg bátorság töltötte be szívüket. A

munka mentes volt azoktól a szélsőségektől, amelyek mindig megmutatkoznak, amikor emberi izgalom van jelen Isten Igéjének és Lelkének fékező befolyása nélkül. Jellegében hasonló volt azokhoz a megalázkodási és az Úrhoz való visszatérési időszakokhoz, amelyek az ősi Izráelben az Ő szolgáinak feddő üzeneteit követték. Magán viselte azokat a jellemző vonásokat, amelyek minden korszakban Isten munkáját jelölik. Kevés volt a eksztatikus öröm, sokkal inkább mély szívvizsgálat, bűnvallás és a világról való lemondás. Az Úrral való találkozásra való felkészülés volt a gyötrődő lelkek terhe. Állhatatos imádság és Isten iránti fenntartás nélküli odaszentelés jellemezte azt.” A nagy küzdelem, 400–401.

Az ajtó bezárulása 1844. október 22-én előképe a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvénynek, és az a jelzőoszlop, amely megelőzte az 1844. október 22-i bezárt ajtót, az exeteri tábori összejövetel volt. Az exeteri tábori összejövetel tehát megfelel a milánói ediktumnak. Egyúttal Krisztus diadalmas bevonulásával is párhuzamba áll.

„Az éjféli kiáltást nem annyira érvelés hordozta, noha az írásbeli bizonyíték világos és meggyőző volt. Kényszerítő erő járt vele együtt, amely megindította a lelket. Nem volt semmi kétely, semmi kérdezősködés. Krisztus Jeruzsálembe való diadalmas bevonulása alkalmával a nép, amely az ország minden részéből egybegyűlt az ünnep megtartására, az Olajfák hegyére tódult, és amikor csatlakoztak a Jézust kísérő sokasághoz, magával ragadta őket az óra ihletettsége, és ők is növelték e kiáltást: „Áldott, aki jön az Úr nevében!” [Máté 21:9.] Hasonlóképpen a hitetlenek is, akik az adventista összejövetelekre sereglettek — némelyek kíváncsiságból, mások csupán gúnyolódni — megéreztek az üzenetet kísérő meggyőző erőt: „Ímé, jő a Völegény!”” A prófécia lelke, 4. kötet, 250.

A milánói ediktum jelöli azt a prófétai ostromot, amelyet Nabukodonozor Kr. e. 587-ben és Cestius Kr. u. 66-ban előképezett. E két ostrom rendre Jeruzsálem pusztulásához vezetett Kr. e. 586-ban és Kr. u. 70-ben. Cestius ostroma véget ért, és három és fél évvel később Titus alatt az ostrom újrakezdődött, ily módon egy olyan prófétai időszakot tárva elénk, amely egy alfa római uralkodóval kezdődik és egy ómega uralkodóval ér véget. Ez a három és fél év Jeruzsálem pápaság általi letiprását jelképezi, valamint a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvényt, amikor a pápaság halálos sebe meggyógyul, és ismét uralkodik három és fél jelképes évig.

De a templomon kívül levő udvart hagyd ki, és ne mérd meg; mert a pogányoknak adatott: és a szent várost tapodják negyvenkét hónapig. Jelenések 11:2.

538-ban, majd ismét az eljövendő vasárnapi törvény idején megkezdődik Jeruzsálem megtiprása. E két vasárnapi törvényt a 321. év szemléltette, amikor Nagy Konstantin kibocsátotta az első vasárnapi törvényt. 538-ban a pápaság felhatalmazást kapott arra, hogy három és fél évig üldözze (megtapossa) Isten egyházát, amint azt a Cestiustól Titusig terjedő történet ábrázolja. 538-ban a pápaság a harmadik orléans-i zsinaton vasárnapi törvényt hozott. A hamarosan eljövendő vasárnapi törvény jelöli meg azt az időt, amikor a pápaság ismét felhatalmazást kap a templom megtiprására (üldözésére).

313 azonosítja az első rendeletet, amely a 321-ben kihirdetett első vasárnaptörvényhez vezetett. Majd 330-ban a birodalom prófétai értelemben keletre és nyugatra osztott, s ezzel jelölve a pápai

üldözés „negyvenkét” jelképes hónapból álló második időszakának ómega-befejezését — annak az üldözésnek és eltiprásnak időszakát, amely az Egyesült Államokban hozott alfa-vasárnaptvénnyel vette kezdetét.

És követte őket egy harmadik angyal, aki nagy szóval ezt mondta: Ha valaki imádja a fenevadat és annak képmását, és felveszi annak bélyegét homlokára vagy kezére, az is inni fog az Isten haragjának borából, amely elegyítetlenül töltetett ki az ő bosszúállásának poharába; és gyötrődni fog tűzzel és kénkövel a szent angyalok előtt és a Bárány előtt. És az ő gyötrelmüknek füstje felmegy örökkön-örökké; és nem lesz nyugalmuk sem éjjel, sem nappal azoknak, akik imádják a fenevadat és annak képmását, és bárkinek, aki felveszi nevének bélyegét. Itt van a szentek békességes tűrése: itt vannak azok, akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét. Jelenések 14:9–12.

A síkság

A „Milánó” latin jelentése: a síkság közepe. Kelet és nyugat közepén, a 313. évben a nyugati Konstantin szövetséget keresett a keleti Liciniusszal. Az ediktum a kelet és nyugat egyesítésére tett kísérletet jelképezte, és az ediktumot egy szerződéses házasság által erősítették meg, amikor Konstantin féltestvére, Constantia, Liciniushoz ment feleségül. Ám miként Dániel tizenegyedik fejezetének első szerződéses házassága az északi Szeleukidák és a déli Ptolemaiosz között, ez a házasság is kudarcra volt ítélve, amint beteljesedett a régi közmondás, amely így szól: „kelet az kelet, és nyugat az nyugat, és a kettő soha nem találkozik.”

A „330-as” esztendő közvetlenül megjelenik Dániel tizenegyedik fejezetének huszonnegyedik, huszonhetedik és huszonkilencedik verseiben. Ez a 313-tól 330-ig terjedő tizenhét évet Dániel tizenegyedik fejezetének prófétai vonalába illeszti, és prófétai szükségszerűséggel azonosítja azt a 313-ban kötött kelet–nyugati szerződéses házasságot ugyanazon fejezet első szerződéses házasságának párhuzamaként.

„A Dániel 11. fejezetében található prófécia csaknem teljesen beteljesedett. Annak a történelemnek nagy része, amely e prófécia beteljesedéseként végbement, meg fog ismétlődni.” Manuscript Releases, 13. szám, 394.

II. Theosz Antiokhosz, aki Kr. e. 261–246 között uralkodott, első feleségét, I. Laodikét félretette Berenikéért, az egyiptomi II. Ptolemaiosz Philadelphosz leányáért. A házasság annak a békerendezésnek volt a része, amely Kr. e. 252-ben véget vetett a második szíriai háborúnak. Amikor ezt követően Constantinus 324-ben legyőzte Liciniust, a házasság véget ért, miként Antiokhosz és Bereniké házassága is véget ért, amikor az első feleség, Laodike Kr. e. 246-ban megmérgezte Antiokhoszt. Az a házasság, amely a második szíriai háború végét jelezte, valamint Antiokhosz meggyilkolása, továbbá ezt követően Bereniké, gyermeke és egyiptomi kísérete meggyilkolása a harmadik szíriai háború kezdetét jelezte. A 313-as szerződéses házasság véget vetett az üldözés időszakának, amelyet a szmirnai gyülekezet jelképez, és megkezdte a megalkuvás időszakát, amelyet a pergamoni gyülekezet jelképez.

A házasság a Szeleukida-történelem kezdetén előképe volt annak a szerződéses házasságnak a Szeleukida birodalom végén, amikor Nagy Antiokhosz leányát, I. Kleopátrát, V. Ptolemaiosz Epiphanészhez adta. A házasságra Kr. e. 193-ban Raphiában került sor, de a szövetség hamarosan véget ért, miként az északi király és a déli király közötti első szerződéses házasság is. A Szeleukida birodalom alfa és ómega szerződéses házasságai előképezik azt a szerződéses házasságot, amely később Dániel tizenegyedik fejezetének prófétai történetében jelenik meg, amikor Octavianus Kr. e. 40-ben húgát, Octavia Minort, Marcus Antoniushoz adta. Marcus Antonius és Octavianus hatalmi küzdelmet folytattak Róma keleti és nyugati területei fölött, amely Kr. e. 44-ben Julius Caesar meggyilkolásával tört ki. A Brundisiumi szerződést e házasság alkalmával kötötték meg Kr. e. 40-ben, és nyolc évvel később, Kr. e. 32-ben Marcus Antonius hivatalosan elvált Octaviától, és ezzel kiváltotta az actiumi csatát Kr. e. 31-ben, ahol mind Marcus Antonius, mind Kleopátra (a legutolsó Kleopátra) végükre jutottak.

A Szeleukida Birodalom ómega házassági szövetsége vezette be az első Kleopátrát, aki előképe volt az utolsó Kleopátrának, akinek leszármazási vonala alkotta a kapcsolódást a Római Birodalom Kr. e. 40-ben kötött prófétai alfa házassági szövetségéhez. E három szövetségi házasság a Milánói Ediktum szövetségi házasságát példázza. A Milánói Ediktum egy prófétai ostrom kezdetét jelöli; prófétai jelképet képvisel; egy igaz egyházból igazságtalan egyházba való átmenetet jelöl, ily módon összhangban állva a hét közül való nyolcadik lény rejtélyével. Olyan szövetségi házasságot jelöl, amely háborút zár le, egészen a szövetségi házasság válásáig, s ezzel egy háború kezdetét is jelöli. A két római házasság esetében a válás idézi elő a birodalom egyesítését. 313 egyúttal az exeteri tábori összejövetelt is jelöli, ahol az Éjféli Kiáltás üzenetének hirdetése megkezdődik, és elvezet az október 22-i bezárt ajtóhoz.

Ezeket az igazságokat a következő cikkben tovább fogjuk vizsgálni.